

ת"פ 32853/04/18 - מדינת ישראל נגד יוסף גונדא

בית משפט השלום באילת

ת"פ 32853-04-18 מדינת ישראל נ' גונדא

בפני	כבוד השופט שי ברגר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	יוסף גונדא

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשם לפיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

הרקע

2. כתב האישום, אשר הוגש נגד הנאשם ביום 17.4.18, ייחס לו עבירה של **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 01.10.17, הזיק הנאשם לרכבה של המתלוננת במזיד, פעם אחת בסמוך לשעה 12:30 ופעם נוספת בסמוך לשעה 14:00, בכך ששרט את הרכב לאורכו מצדו השמאלי, באמצעות כלי חד הנחזה להיות מפתח אותו החזיק הנאשם בידו הימנית. במעשיו המתוארים גרם לנזק בשווי מוערך של כ־5,000 ₪ לרכושה של המתלוננת.

4. ביום 17.2.20 זוכה הנאשם לאחר שהתקבלה טענת סנגורו לפיה אין להשיב לאשמה. בהחלטה נקבע כי אין על הנאשם להשיב לאשמה, בהתבסס על מספר אדנים מרכזיים. ראשית, לא הובאה בפניי ראיה מכרעת התומכת באופן ישיר במסקנה העובדתית המייחסת לנאשם את ביצוע העבירה. התביעה ביקשה להרשיע את הנאשם באמצעות ראיות נסיבתיות, אשר לטענתה ניתן להסיק מהן כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו. בהקשר לכך, קבעתי כי המצאות הנאשם בצמוד לרכבה של המתלוננת, עליו נמצאו במועד מאוחר יותר שריטות, כשהוא מחזיק חפץ חד הנחזה כצנור מפתחות ומרים את ידו הימנית, אינה מעלה את המסקנה ההגיונית האחת והיחידה, שהנאשם שרט את רכבה של המתלוננת, וזאת משום שאי אפשר לראות מזווית הצילום שבסרטון שהובא בפני בית המשפט את ביצוע הפעולה, איש לא ראה את הנאשם שורט את רכבה של המתלוננת ואין לדעת מי עבר ליד הרכב בשעות הרבות בהן חנה בסמוך לביתו של הנאשם. לפיכך, נקבע כי אין בראיות נסיבתיות אלו כדי לבסס את הרשעת הנאשם.

5. עוד נקבע במסגרת החלטה זו, כי לא ניתן לקבוע הרחקת הנאשם את עצמו מהמתלוננת ומביצוע המעשים המיוחסים לו במהלך החקירה, הינה התנהגות מפלילה המחזקת את ראיות התביעה, וזאת מכיוון שהמתלוננת בחקירתה מיום 2.10.17 מסרה בעצמה כי מעולם לא דיברה עם המתלונן. כמו כן, נקבע כי בעדותה של המתלוננת בפני בית המשפט קיימות סתירות העולות ביחס לדברים שמסרה בחקירתה במשטרה, וכן אי בהירות לגבי מיקומן של השריטות אותן ביקשה המתלוננת לייחס לנאשם, וכי יש בכך כדי להטיל דופי במהימנותה של המתלוננת, ולחזק את עמדת הנאשם.

6. בסיכומי של דבר, לאחר שבית המשפט בחן את טענות הצדדים ואת פרשת התביעה, אשר כללה את חקירות עדי המאשימה, נקבע כי התביעה לא הרימה את הנטל הראייתי באמצעות הבאת ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, ולפיכך קיבל בית המשפט את טענת הנאשם וקבע כי אין על הנאשם להשיב לאשמה.

טיעוני הצדדים

7. לטענת ב"כ המבקש, עוד טרם הגשת כתב האישום נחקר המבקש במשטרה ביום 2.10.17 והכחיש כל קשר לגרימת הנזק לרכוש וכן הסביר את מעשיו כפי שנראים בסרטון שהוצג לו בחקירתו. בנוסף, נטען, כי ביום 29.1.18 נערך למבקש שימוע במשרדי המשיבה, אשר נגע לראיות בתיק ועלו בו טענות הנוגעות לקושי הראייתי, אך בסיומו החליטה המשיבה שלא לקבל את הטענות ולהגיש כתב נגדו אישום. כמו כן, ב"כ הנאשם הפנה לכך שעם סיום ישיבת ההוכחות, שהתקיימה ב-26.6.19, הבהיר בית המשפט למשיבה כי ישנם קשיים ראייניים בתיק וביקש ממנה לשקול את עמדתה, ולכך שלאחר שטען המבקש טענת אין להשיב לאשמה, קיבל בית המשפט את טענתו והנאשם זוכה. ב"כ המבקש טען כי לא היה יסוד להגיש כתב אישום כלל כנגד המבקש, וגם התובע המחמיר ביותר היה צריך להעריך שאין סיכוי סביר להרשעה ולהמנע מהגשת כתב אישום בתיק. לפיכך, טען ב"כ המבקש כי המבקש זכאי לפיצויים מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, שכן מתקיימת בעניינו עילת הפיצוי הראשונה לפיה לא היה יסוד להאשמות נגדו, ולחילופין בשל עילת הפיצוי השניה לפיה קיימות נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצוי. לאור האמור לעיל, עתר ב"כ המבקש להורות למשיבה על פיצוי המבקש בגין הוצאות הגנתו והוצאות נוספות שנגרמו לו לטענתו מניהול ההליך.

8. לטענת ב"כ המשיבה, כדי לזכות בפיצוי מכוח סעיף 80 לחוק העונשין, על המבקש להראות כי תשתית הראיות שהייתה מונחת בפני התביעה קודם להגשת כתב האישום, לא הייתה מובילה תובע סביר למסקנה לפיה קיימות בתיק זה די ראיות לביסוס האשמה. עוד נטען, כי בחינת העילה לפיה לא היה יסוד לאשמה, נבחנת בראשית מעשה ולא בדיעבד, היינו ערב הגשת כתב האישום. לטענת המאשימה, בשלב בחינת הראיות, סברה התביעה כי ישנן די ראיות המקימות סיכוי סביר להרשעה וכי בשים לב לעברו הפלילי ולמאסר המותנה בר ההפעלה שעמד כמגדו, יהא זה מוצדק להגיש כתב אישום. בנוסף, טענה המאשימה כי עמדתה מתחזקת לנוכח קביעת בית המשפט כי נמצאו סתירות בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט לבין הדברים שמסרה במשטרה, ומכך ניתן ללמוד, כי שעה הייתה מונחת הודעת המתלוננת בפני המשיבה, לא היה בידה למצוא את אותן סתירות שמצא בית המשפט אל מול הדברים שמסרה בעדותה. עוד נטען, כי

המבקש לא הראה כי המשיבה נהגה כלפיו בחוסר סבירות קיצוני או בחוסר זהירות ולא הוכיח קיומן של נסיבות אחרות המצדיקות את הפיצויים. לאור האמור לעיל, המשיבה התנגדה לפיצוי של המבקש.

המסגרת הנורמטיבית

9. סעיף 80 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

10. כפי שעולה מעיון בחוק, קיימים שני מסלולים לעתירה לפיצויים לפי סעיף 80 לחוק. האחד הינו שלא היה יסוד להאשמה והשני הינו נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

לא היה יסוד להאשמה

11. ביחס לעילה זו, יש לבחון האם התשתית הראייתית העובדתית שהיתה מונחת בפני התביעה בעת הגשת כתב האישום, היתה מספקת כדי לבסס הגשת כתב אישום כנגד הנאשם.

12. בע"פ 2366/03 עסאף עסאף ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3), 597, קבע ביהמ"ש העליון כי:

"במסגרת תנאי זה, על בית המשפט לבחון את תשתית הראיות שהייתה מונחת בפני התביעה ערב הגשת כתב האישום, ולשאל אם יש בתשתית זו כדי להצדיק את הגשתו של כתב האישום. על שאלה זו נשיב בחיוב מקום שיש בראיות כדי ליצור אצל תובע סביר צפייה להרשעה. ודוק: המבחן לקיומו של יסוד להאשמה הוא אובייקטיבי (ראו את פרשת דבש הנ"ל, בעמ' 89; ע"פ 11024/02 ראלב מנצור ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(1), 436, 445; ע"פ 303/02 דרויש חמדאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2), 550, 557), וכן ראו דבריו של השופט ג' בך בע"פ 1524/93 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2), 650, 654):

"על בית המשפט לבדוק את שיקול-דעתה של התביעה עובר להגשת כתב האישום נגד אותו נאשם, ורק אם ימצא שמלכתחילה לא היה מקום להעמיד לדין, או מפני שהעובדות הנטענות אינן מהוות עבירה מבחינה משפטית, או מפני שהיה ברור מראש שחומר הראיות שבידי התביעה לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים, יהיה מקום לפסוק הוצאות ופיצוי לנאשם על פי סעיף 80(א)..."

13. בענייננו, ערב הגשת כתב האישום כלל תיק החקירה ראיות ומסמכים רבים, לרבות:

א. הודעת המתלוננת מיום 2.10.17- בה טענה המתלוננת כי "השכן יוסי גונדא מתנכל אלינו מקלל אותנו וצועק על אנשים שבאים. לא מתאים לו שקיים שם משרד" וכן הוסיפה כי "לפני שנה או שנתיים היה מקרה שהגיע בחור והוא רב איתו מכות והוא נחבל. לטענתו, הוא חסם את החנייה שלו... אתמול בשעה 16:00 סיימתי לעבוד ויצאתי אל הרכב שלי שחנה על הרחוב בסמוך לבית של יוסי גונדא... אני רואה את כל הצד של הנהג עם שריטות עמוקות שלא היו על הרכב". לשאלת החוקר מה רואים במצלמות האבטחה, השיבה המתלוננת "רואים את השכן עובר ליד הרכב נצמד לרכב עם מפתח בידו ושורט את הצד שאני טוענת שנשרט. פעמיים. בשעה 12:30 ובשעה 14:00... הבאתי את הדיסק עם מצלמות האבטחה ואני מפחדת מהאיש הזה".

ב. הודעת המתלוננת מיום 3.10.17- בה ביקשה המתלוננת להוסיף לתיק החקירה תמונות של רכיבי הנזק שצולמו לדבריה ללא שינוי ועריכה וכן דוח שמאי של בדיקה ראשונית.

ג. הודעת המתלוננת מיום 14.11.17- בה ביקשה המתלוננת להוסיף סרטון מצלמות אבטחה הכולל שלושה סרטונים שם רואים לדבריה כי המבקש שורט את הרכב פעמיים ופעם השלישית היא מגיעה לרכב.

ד. לוח צילומים של הנזקים שנגרמו לרכב- אשר צרפה המתלוננת בהודעתה מיום 3.10.17 ובו החלק השמאלי של הרכב עם שתי שריטות באופן התואם את מספר הפעמים שעבר המבקש בצמוד לרכב.

ה. סרטון מצלמות אבטחה- שבו זיהה עצמו המבקש כמי שעובר בצמוד לרכבה של המתלוננת כשהוא אחוז במפתח בידו ומרים את ידו.

ו. הודעת המבקש מיום 2.10.17 בשעה 13:45- שבמסגרתה הרחיק עצמו לחלוטין ממעשה העבירה ואף טען כי אינו מכיר כלל את המתלוננת.

ז. הודעת המבקש מיום 2.10.17 בשעה 14:32- במסגרתה נשאל האם הוא מאשר לחוקר לבדוק את גרסתו באמצעות הפוליוגרף והשיב בשלילה.

ח. מזכר דוח צפייה במצלמות האבטחה של החוקר קולסניקוב- שבו ציין החוקר "בזמן שהחשוד חולף על פני רכב יונדאי עם יד ימין שלו וכאשר מגיע לחלק הקדמי של הרכב מרים את ידו הימנית ומנצנץ בידו דבר מה הנראה כצרור מפתחות ונכנס לבית הסמוך. המעשה נראה טוב בתנועה איטית בהגדלת הסרטון... החשוד שוב חולף על פני רכב יונדאי מצד הנהג ושוב נצמד עם ידו הימנית אל רכב היונדאי. לפני שהחשוד נכנס לבית הסמוך ניתן לראות בידו הימנית חפץ כלשהו כהה (נראה טוב בתנועה איטית בהגדלה)". במזכר זה הוסיף וציין החוקר קולסניקוב כי בעת שנגשה לרכב הבחינה המתלוננת "במשהו חריג, ככל הנראה בשריטות, נכנסת לרכב, יוצאת,

שוב בוחנת את הרכב מכל הכיוונים".

ט. דוח בדיקה של השמאי דרומר - אשר העריך את כלל הנזקים שעל גבי רכבה של המתלוננת.

י. מזכר של רס"מ גולדין מיום 8.10.17 - שעניינו "סיכום חקירת זיט" בו ציין החוקר כי ביצע סריקה **"לאיתור מצלמות אבטחה נוספות שיכולות לסייע בחקירה"** אולם ללא הצלחה.

14. בשים לב לראיות המפורטות לעיל ובשים לב לכך שהמבקש חזר פעמיים ובאופן דומה על מעשיו, מצאתי כי יש בראיות כדי כדי ליצור אצל תובע סביר צפייה להרשעה, ועל כן, הנני מקבל את טענת המשיבה לפיה היא סברה שהתגבשה תשתית ראיתית עובדתית מספקת להרשעה וכי יהיה זה מוצדק להגיש כתב אישום כנגד המבקש.

15. חיזוק לטענת המאשימה, ניתן למצוא בהחלטה לפיה אין על הנאשם להשיב לאשמה מיום 17.2.20. עיון בהחלטה זו מעלה כי ההחלטה לקבל את הטענה לפיה אין על הנאשם להשיב לאשמה, התקבלה רק לאחר שנבחנו טענות הצדדים ופרשת התביעה, אשר כללה את חקירות עדי המאשימה וביניהם המתלוננת, ובין היתר בהתבסס על סתירות שנמצאו בין עדותה של המתלוננת בבית המשפט לבין הדברים שמסרה במשטרה, ומכך ניתן ללמוד, כי שעה הייתה מונחת הודעת המתלוננת בפני המשיבה, לא היה בידה למצוא את אותן סתירות שמצא בית המשפט אל מול הדברים שמסרה בעדותה.

16. לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי בחינת התשתית הראיות שהייתה מונחת בפני התביעה ערב הגשת כתב האישום אינה מובילה למסקנה כי לא היה מקום להעמיד לדין את הנאשם, ועל כן אין מקום לפסיקת פיצויים לנאשם על פי עילה זו.

נסיבות אחרות המצדיקות זאת

17. עילה זו מעניקה לבית המשפט שיקול דעת רחב בבואו להכריע בדבר פיצוי נאשם שזוכה בדין. יחד עם זאת, ואף שאין מדובר ברשימה סגורה, מקובל לחלק את הנסיבות הבאות בגדרי עילה זו לשלושה סוגים: נסיבות שעניינן הליכי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם; ונסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינן חיצוניות למשפט (ע"פ 4466/98 דבש נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 73, 118 (2002)).

18. מבחינת הנסיבות שעניינן בהליכי המשפט, בע"פ 6137/05 שלומוב נ' מדינת ישראל (08.01.2007) נקבע כי בבחינת נסיבות אלו יבואו התנהלות בזדון או ברשלנות ברורה מצד התביעה, בהגשת כתב אישום בהיעדר אינטרס ציבורי לכך או כשעצם ההעמדה לדין נבעה מרדיפת המערער או מניסיונות להתנכל לו. בענייננו, בשים לב לכך שלא נטען כי המשיבה התנהלה שלא בתם לב או משיקולים זרים או כי נפלו מחדלי חקירה כלשהם, לא ניתן לומר כי המשיבה התנהלה בזדון ואף לא ברשלנות. הגשת כתב האישום לוותה באינטרס ציבורי ממשי, והעמדה לדין לא נבעה מרדיפת המבקש, מניסיונות להתנכל לו, מזדון או משיקולים

זרים, אלא מתוך ניתוח מקצועי של המשיבה את ראיותיה ומתוך מסקנתה בתום לב שיש בראיות האמורות כדי לגלם סיכוי סביר להרשעה. כמו-כן, לא ניתן לקבוע כי ההליך נוהל באופן שהכביד על המבקש ללא הצדקה. בתיק זה ההליך התפרש על שלושה דיונים בלבד והמבקש לא היה נתון במעצר. לפיכך, שיקול זה אינו מוביל למסקנה בדבר פסיקת פיצויים.

19. **מבחנית אופי זיכוי של הנאשם (או "טיב הזיכוי")**, אף שבית המשפט מצא שאין להשיב לאשמה, הרי שבית המשפט לא קבע בצורה פסקנית כי המבקש לא ביצע את העבירה וזיכוי של המבקש בוסס על כך שמכלול הראיות הנסיבתיות הותירו ספק סביר משום שלא הובילו למסקנה הגיונית אחת ויחידה שהנאשם ביצע את המיוחס לו וכן לאור הסתירות שנמצאו בגרסתה של המתלוננת. הדעה הרווחת היא כי כאשר מדובר בזיכוי מחמת הספק, יהיה זה שיקול מרכזי נגד פיצוי של הנאשם (ע"פ 7826/96 רייש נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 481 (1997)). לפיכך, גם שיקול זה אינו מוביל למסקנה בדבר פסיקת פיצויים.

20. **השפעת ההליך על הנאשם הספציפי**. שיקול זה יש בו משום מידת הרחמים (ע"פ 1767/94 יוסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 505 (1999)). במקרה דנן, אין המדובר בנאשם אשר הוכח לגביו כי סבל סבל חריג או שהתקיים בעניינו עינוי דין חמור. ההליך התמשך באופן סביר ולא הוכח כי מדובר בעלילת שווא שהטעתה את רשויות התביעה. המבקש לא טען כי הגשת כתב האישום פגעה בבריאותו, בפרנסתו ובמשפחתו, וכל שהראה הוא שהוא פנה לשגרירות ארצות הברית כדי לבקש ויזת תיירים ונענה כי בשים לב לתיק דנא לא ניתן לו ויזה, אך בשים לב לכך שלחובתו עבר פלילי בעבירה שאינה קלה, לא ניתן לקבוע כי האפשרות לקבל ויזה נמנעה ממנו אך ורק בשל ניהול ההליכים בתיק זה. בנוסף, יש ליתן את הדעת במסגרת שיקול זה אף לעברו הפלילי של המבקש, אשר כולל הרשעה בעבירות אלימות ומאסר מותנה בר הפעלה (ת"פ (מח' חי') 7134/08 **אגרונוב נ' מדינת ישראל** (מיום 2.1.11)). לפיכך, אף שיקול זה אינו מוביל למסקנה בדבר פסיקת פיצויים.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, לאחר שבחנתי את יסודות בקשתו של הנאשם, לא מצאתי כי יש ממש בבקשה, אשר אינה עומדת באחד מהתנאים לעתירה לפיצויים לפי חוק העונשין ולפיכך אני דוחה את בקשת הנאשם וקובע כי הוא אינו זכאי לפיצויים לפי סעיף 80 לחוק.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשפ"א, 07 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.